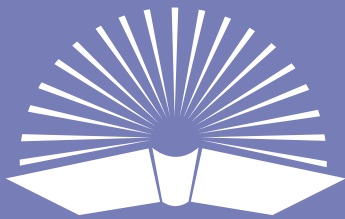

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
בהר

myshliach.net

בהר

לקו"ש חלק א' ע' 260 ואילך
מתורגם ללה"ק

צריכה להיות "מצוה כללית", מדוע, איפוא, נבחרה מצות שמיטה, שהיא, לכאורה, "מצוה פרטית", ואף יש לה מספר ניכר של הגבלות: נוהגת רק בזמן שהיובל נוהג, וגם לפי הדעות שהיא נוהגת אף בזמן הזה – הרי זה, לדעת רוב הפוסקים, רק מדרבנן¹, זו הגבלה בזמן. יש גם הגבלה במקום: נוהגת רק בארץ ישראל ולא בחוץ לארץ².

לפיכך יש הכרח לומר שמצות שמיטה היא, מבחינה מסוימת, מצוה כללית, כפי שיוסבר להלן.

ב. בהמשך הכתוב נאמר: שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר כרמך גו'. לכאורה: לשם מה צריכים דברים אלו להיאמר, והרי אין כאן ענין של ציווי, כי אם ענין של רשות, וכי למה יעלה על הדעת שקיים איסור בפעולות האמורות עד שיש לומר "שש שנים גו'!"?

הכרח, לפי זה, לומר כי גם "שש שנים תזרע שדך גו'" נכלל במצות השמיטה. אין המצוה מתבטאת רק ב"ובשנה השביעית שבת שבתון", שכן גם "שש שנים תזרע גו'" מהווה

א. בתחלת הפרשה נאמר: "וידבר הוי' אל משה בהר סיני גו' ושבתה הארץ שבת להוי'". רש"י אומר ביחס לזה בשם תורת כהנים: "מה ענין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצוות נאמרו מסיני?! אלא: מה שמיטה – נאמרו כללותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני".

יש, איפוא, להבין: מדוע מופיעה ההוראה "בהר סיני" – דווקא לגבי מצות שמיטה, והרי יכולה היתה הוראה זו להכתב לגבי מצוה אחרת (שלגביה נמנים כלליה ודקדוקיה), ומאותה מצוה היה נלמד דבר זה שדקדוקי כל המצוות נאמרו מסיני?

אמנם יתכן לתרץ שזה משום שמצות שמיטה כבר מופיעה באופן כללי בפ' משפטים (לאחר מתן תורה) – "ובשביעית תשמטנה ונטשתה" – ובפרשת בהר היא נשנית באופן מפורט. ברם, אין תירוץ זה מספיק, שכן ישנן מצוות נוספות המופיעות בפ' משפטים.

ויתר על כן קשה: מצוה שממנה נלמדים דברים לגבי שאר המצוות

חלק מן המצוה.

– ובשתים:

א) יש בכך משום הכנה למצות שמיטה. כדי לקיים את "ובשנה השביעית – שבת שבתון" יש להזדקק להכנה של "שש שנים תזרע גו".

ב) זו תכליתה של מצוה שמיטה. תכלית כוונת השבתון שבשנה השביעית היא כדי לקיים אחר-כך את "שש שנים תזרע גו".

ג. ענינה של שמיטה, לפי פשוטם של דברים, הוא שבשנה השביעית יהא שבתון לארץ – "שדך לא תזרע וכרמך לא תזמור וגו'" – שבתון מכל מלאכות האדמה שבהן נעשה הלחם וכו', שעליו יחיה האדם. – "וכי תאמרו: מה נאכל?" – על כך עונה התורה: "וצויתי את ברכתי גו' ועשת את התבואה לשלש שנים".

תוכנה הפנימי של מצות שמיטה הוא: יהודי נדרש אחת לשבע שנים להפרד מכל הצרכים הארציים, לא לבוא במגע עם עבודות האדמה הקשורות בלחם שעליו יחיה האדם, ולבטוח לגמרי בה', שיתן לו פרנסתו למעלה מן הטבע.

– אין זו דרך לתמיד. במרבית הזמן – בכמות – על יהודי לבוא במגע עם עניני העולם, לשם "עבודת הביורורים". הרי זה הענין בכך שהתהוות העולם היתה ע"י שם "אלקים", שהוא בגימטריא: "הטבע", כדי שהאדם יעסוק, על פי התורה,

בעניני הטבע, בשביל לזככם ו"לבררם" בכך.

אך בזמנים מסוימים נדרש היהודי "לצאת" מן העולם. אמנם יש "לברר" את העולם, אבל בזמן מן הזמנים צריכה להיות הליכה בכיוון של התיצבות למעלה ממנו.

ד. שני דברים אלו תלויים זה בזה.

ההליכה בכיוון של התיצבות בדרגה נעלית מן העולם – ושבתה הארץ שבת להוי', היה הוה ויהיה כאחד, שהוא נעלה משם "אלקים" שהוא בגימטריא: "הטבע", יכולה לבוא מתוך כך שהמגע עם עניני העולם הוא על פי התורה.

זו משמעות פרט א', שלעיל, לפיו מהוה "שש שנים תזרע שדך גו'".

– והרי פירוש "תזרע שדך" הוא שבשדה נשמרים כל הענינים לפי השלחן הערוך, כגון: כלאים וכו' –

הכנה ל"ובשנה השביעית".

ומשמעות פרט ב' היא: האפשרות ל"בירור" עניני העולם באה אך ורק מתוך כך שמפעם לפעם מתרומם האדם בעבודת ה' שלו לדרגה הנעלית לגמרי מן העולם. או אז הרי גם בבואו שוב במגע עם העולם – לא זו בלבד שאינו נסחף על ידו, כי אם, אדרבה, הוא עושה את העולם גופו ל"כלי" לאלקות.

כאמור בקונטרס "עץ החיים"³ שכדי להיות בדרגת "יחודא תתאה" כפי הדרוש חייב להיות, באופן כללי לפחות, "הרגש" של "יחודא עילאה".

בשבת בראשית". – ולכאורה: מה מוסיף כאן רש"י? אלא שלפי המוסבר מובנים הדברים: כיון שבשמיטה מותרים עובדין דחול, ויש לאדם מגע עם עניני העולם – עלול מישהו לחשוב שאיסור החרישה והזריעה בשמיטה אינו ענין של "הוי" שלמעלה מן העולם, כי אם ענין של "עבודת הבירורים", דוגמת מצות "שש שנים תזרע גו'" של "בירור" בתוך העולם ולא למעלה ממנו.

– מקדים, איפוא, רש"י ואומר שיש כאן ענין "לשם הוי", כשם שנאמר בשבת בראשית". הרי לפנינו שביתת הארץ שממנה תצא לחם, עיקר חיות האדם. ואם כן הרי זו התעלות והתפשטות מן העולם כשם שזו בשבת בראשית. העובדה שמותרים שאר עובדין דחול אינה אלא יתרון, שכן בתוך העובדין דחול עצמם מוחדר אור הוי' שלמעלה מן העולמות לגמרי.⁷

ח. לפי האמור יובן משום מה מהוה מצות שמיטה "מצוה כללית": הרי זה תוכנם הפנימי של כל המצוות, אלא שבמצות שמיטה הדבר בגלוי.

– אדמו"ר הזקן מסביר ב"תניא"⁸ שהעסק בתורה ובמצוות והתפלה הם ענין של "מסירת נפש ממש – כמו בצאתה מן הגוף כו' שאינה מהרהרת בצרכי הגוף, אלא מחשבתה מיוחדת ומלובשת באותיות התורה והתפלה".

וזהו פרט הב': "תזרע שדך גו'" מהוה התכלית. אבל אינו "בירור" העולם יכול להיות, אלא אם כן קיים גם כיוון של השתחררות מן העולם. בששת ימי החול קיימת "עבודת הבירורים": "ששת ימים תעבוד"⁴, אבל בשבת – "בורר – אסור".

לכן נאמר בשבת: "ויכל אלקים" – כל ההעלמות של שם "אלקים" כלים, ומאיר שם הוי' שלמעלה מהטבע!⁵

ושני ענינים אלו, של שבת וחול, תלויים זה בזה, כמוסבר.

ו. לאמתו של דבר, יש יתרון לשמיטה לגבי שבת. הרי שבת אסור בעובדין דחול, והאדם נמצא אז, איפוא, בדרגה שלמעלה מן העולם, ואין לו כל קשר אליו. אבל בשמיטה מותרים שאר עובדין דחול, והאדם נמצא, איפוא, בתוך העולם, ובכל זאת: "ושבתה הארץ שבת להוי'", אין כאן ענין של עבודת הבירורים שבשם "אלקים", כי אם שבת להוי', שלמעלה מהעולם, למרות שהאדם נמצא בתוך העולם, – בעולם עצמו הוא "ממשיך" את שם הוי' הנעלה מן העולם לגמרי.

דבר זה הוא דוגמת הפירוש שעל-פי תורת הבעל-שם-טוב: "ושבתה הארץ" – שביתה והתבטלות בארץ⁶, החדרת ה"שביתה" אל תוך הענינים הארציים עצמם.

ז. כך יובן האמור ברש"י לפסוק "שבת להוי'": "לשם ה' – כשם שנאמר

(מלשון: גבן או דק), "ההר חמד אלקים לשבתו" הוא הר סיני "דמכיך מכל טוריא" (השפל מכל ההרים).

ובלתי מובן, לכאורה: אם יש חשיבות לשפלות – היתה צריכה התורה להינתן בבקעה, או, לפחות, במישור, ולא בהר, ואם חשיבות לגובה – היתה צריכה להינתן על ההרים שהם גבוהים מהר סיני?

אלא שהענין הוא, שכוונת מתן תורה היא איחוד שני הניגודים – שתהיה קיימת הגשמיות ושייעשה ממנה עצמה – אלקות, ודבר זה רמוז בהר סיני "דמכיך מכל טוריא". שפלות והגבהה כאחד.

ומענין זה של "בהר סיני" ניתן לבני ישראל הכוח לקיום מצות שמיטה, שהיא כללות כל המצוות, לעשות את הגשמיות גופא לאלקות, ולהשלים את הכוונה של "דירה לו, יתברך, בתחתונים".

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

כלומר: בשעת העסק בתורה ומצוות והתפלה צריכה להיות ההרגשה כלאחר יציאת הנפש מן הגוף: "אליך הוי' נפשי אשא".

מצד שני נדרש אדם, שכל מצוה שהוא מקיים תהא כתיקונה, בכל ההגבלות שלה בזמן ומקום, ובכל הדקדוקים שבכל מצוה, והרי כל אלו הגבלות של העולם.

פירוש הדבר, איפוא, שענינן של המצוות הוא: ניצול הנכונות של מסירת נפש, של השתחררות מן הגוף ומן הגשמיות, לשם קיום באמצעותם עצמם את המצוה בכל פרטיה ודקדוקיה. "המשכת בלי גבול – בגבול".

אלא שבסתם המצוות הדבר קיים בהעלם והוא ניכר רק בדרך קיום המצוות, אבל במצות שמיטה בא הדבר בגלוי, והוא ניכר בעצם המצוה.

ט. מנין בא הכח לכך? – מהר סיני!

רז"ל מספרים⁹ שבשעת מתן תורה התאספו כל ההרים, וכל אחד מהם טען שיש לתת את התורה מעליו. הר תבור טען שיש לו יתרון שהוא גבוה מן ההרים. הר כרמל טען שהוא סייע לקריעת ים סוף. השיב להם הקב"ה: "למה תרצדון" – תרצו דין (נוטריקון) – "הרים גבנונים", והרי כיון שהנכם מתגאים הרי את גבנונים ובעלי מומים

בהר

מתורגם ללה"ק

מספר במדרש, שבשעת מתן-תורה התאספו כל
ההרים, וכל הר רצה שעליו יתן הקדוש-ברוך-הוא את
התורה. כל הר ספר את מעלתו ומנה את שבחיו, אשר
בזכותם ראוי הוא שעליו תנתן התורה.

רק הר אחד שתק ולא אמר דבר, כי לא היו לו מעלות
מיחדות.

– והנה דוקא בהר זה בחר ה', דוקא אותו חמד – לתן
עליו תורה לבניו!

הר זה היה הר-סיני.

– מובן שה' בחר בהר-סיני, כי הוא היה ענו ושפל,
ולא התגאה כמו יתר ההרים. ה' רצה ללמדנו שרק מתוך
ענוה ושפלות אפשר לקיים את מצוות התורה, ולא מתוך
גאווה.

אולם, לכאורה, אם ה' רצה לתת את התורה במקום
שפל – כדי ללמדנו מעלות הענוה – יכולה הייתה התורה
להנתן בעמק או במישור, ולא על הר. הלא הר הוא
מקום גבוה?

אָלָא – הַצְרוּף הַזֶּה: "הַר" וְ"סִינַי", מִלְמַדְנוּ כִּי צַד
עָלִינוּ לְקַיִם מְצוּוֹת.

– מִצַּד אֶחָד: "הַר" – מִסְמַל: גְּבוּהָ, תְּקִיפוֹת.

– מִצַּד שֵׁנִי: "סִינַי" – מִסְמַל: עֲנוּהָ, הַתְּבַטְלוֹת.

לְקַבֵּל־הַתּוֹרָה דְרוּשִׁים שְׁנֵי תַנְאִים:

א. גְּבוּהָ וְתְקִיפוֹת כְּהַר – יֵשׁ לְהַתְגָּאוֹת בְּקִיּוֹם הַמְצוּוֹת
וְלֹא לְהַתְבַּיֵּשׁ כָּלֵל מִפְּנֵי בְנֵי־אָדָם הַלּוֹעֲגִים לְקִיּוּמָן. יֵשׁ
לְקַיִם אֶת הַמְצוּוֹת בְּתַקְוָה, לְהַתְגַּבֵּר עַל כָּל הַהִפְרָעוֹת. כִּי
הַמְצוּוֹת הֵן רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא.

ב. בְּטוֹל וְעֲנוּהָ כְּסִינַי – לֹא לְהַתְגָּאוֹת בְּמַעֲלוֹת
הָאִישִׁיּוֹת, כִּי רַק אָדָם עָנוּ יְכוּל לְקַבֵּל אֶת דְּבַר־הַתּוֹרָה
בְּשִׁלְמוֹתָם. כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים בַּתְּפִלָּה: "וְנִפְשִׁי כַּעֲפָר לְכָל
תְּהִיָּה" – כְּשֶׁנִּפְשִׁי שְׂפָלָה כַּעֲפָר, אִז: "פָּתַח לִבִּי בַתּוֹרָתְךָ"
– הֵלֵב קוֹלֵט אֶת דְּבַר־הַתּוֹרָה.

– תְּקִיפוֹת וְעֲנוּהָ אֵינָן סוֹתְרוֹת זֶה אֶת זֶה!

– אֲצֵל יְהוּדֵי שְׁנֵי תַנְאִים אֵלוֹ לְקַבֵּל־הַתּוֹרָה נִמְצְאוּ
יַחַד.

– יֵשׁ לְהַתְגָּאוֹת בְּעַבְדַּת הַיְהוּדִים וְלִשְׁמֹר בְּתַקְוָה
עַל הַמְצוּוֹת בְּלִי לְהַתְבַּיֵּשׁ כָּלֵל; עִם זֶה, יֵשׁ לְהִיּוֹת עֲנוּיִם
וְשְׂפָלִים בְּיַחַס לְתַכּוּנוֹתֵינוּ, וְלְקַיִם אֶת כָּל הַמְצוּוֹת מִתּוֹךְ
הַכְּנָעָה וְקַבֵּל־עַל.

– כְּמוֹ "הַר־סִינַי"!

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

כאשר התורה מצווה בפרשתנו על אודות מצווה השמיטה, אומרת היא - "שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמיך, והשנה השביעית שנת שבתון יהיה לארץ". ובתרגום פשוט - ששת השנים הראשונות צריכות להיות מוקדשות לעבודת הקרקע, ובשנה השביעית יש לשבות מעבודה בה.

התמיהה:

ולכאורה לא ברור: בשביל לצוות על אי עבודה בשדה בשנת השמיטה, מספיק הציווי על זה ישירות. מה מקום איפה להקדמה על כך שבששת השנים הראשונות צריכים לעבוד, ובפרט שזה נאמר בלשון של ציווי - שיש לעבוד בששת השנים שלפני השמיטה! אם זה נאמר בצורה כזו, סימן שיש לזה חשיבות בפני עצמו. זה חלק מהציווי על השמיטה. ואם אכן כן, מהו?

הפתרון:

בפנימיות העניינים, מצוות השמיטה מסמלת את ההתנתקות מן ההתעסקות העולם, והקדשה של שנה אחת לחיות בצורה נעלית יותר מהעולם. אך בשביל שזה יהיה זקוקים במשך שש שנים לפני זה לפעול בתוך העולם. דווקא באשר במשך תקופה ארוכה פועלים בעולם ומתוכו ומבררים אותו, רק אז שייך להתנתק ממנו לשנה ולעמוד בצורה נעלית ממנו מבלי להתעסק עמו. מובן אם כן שגם ההקדמה על העבודה במשך שש השנים הראשונות - גם היא חלק מהציווי על השמיטה וחלק בלתי נפרד ממנו.

תשלח לי גם" ביקש משמוליק. "אתה יודע... אני קצת מאוכזב שאני לא יכול להיות גם שם, במירון, בלג בעומר... זה נשמע כל כך מיוחד... כל כך הייתי רוצה להיות גם אצל רבי שמעון" אמר שמוליק בקול מאוכזב. "אבל שמוליק!" עודד אותו יוסי, "אתה תהיה עם רבי

שמעון! הכי קרוב שיש! מחר, בתהלוכה הגדולה שאתם עושים בפרומוסקה, רבי שמעון יהיה איתכם שם בתהלוכה! תחשוב איזו זכות גדולה זו! בזכותכם כל ילדי פרומוסקה יזכו גם הם לצעוד בתהלוכה ולקדש את שם השם!" אמר בהתלהבות נרגש. "נכון אתה ממש צודק!" הסכים שמוליק, "אבא שלי כל הזמן אומר לנו את זה, רק שלפעמים אני קצת שוכח..."

"יוסי יוסי תראה..." משך לו שלום בכתפו, "עושים עכשיו את ההדלקה המרכזית, זה מחזה מיוחד מאוד", יוסי הביט לכיוון עליו הצביע שלום. הם עמדו במקום גבוה כך שיכלו לראות הכל בלי בעיה. הוא השאיר את שמוליק על הקו כדי שיוכל לשמוע גם את ההדלקה. "לכובד התנא האלוקי רבי שמעון

בר יוחאי" נשמע השירה מפי אלפי האנשים והמוזיקה נשמעה בחוזקה מהתזמורת שניגמה בכל הכוח. "היי, איך יש שם מוזיקה ותזמורת? אנחנו לא בספירת העומר?" שאל שמוליק מופתע מבעד לפלאפון... האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

יוסי בקושי הצליח להשחיל את הראש שלו בין האנשים שעמדו סביבו, הוא נדחף עוד קצת, עוד יד אחת, העביר גם את הרגל, יופי הוא מתקדם. הוא נמצא במירון ביום הגדול לג בעומר. שנה ראשונה שאבא לוקח אותו איתו למירון ביום ההילולא. "צפוף שם מאוד ואתה

עלול להאבד ולהמחץ שם בין האנשים" תיארו לו תמיד אחיו הגדולים לוי ושולם. יוסי קטן ונמוך יותר מחברים בני גילו, ואכן החשש של אחיו היה מוצדק עם העומס שיש בל"ג בעומר במירון. אבל כשהגיע איתם בסופו של דבר אחרי שיכנועים רבים, גילה יוסי שזה שהוא קטן ונמוך זו דווקא מעלה במקום הצפוף הזה. הוא הצליח להשתחל בין האנשים ולהדחף למקומות שאחיו הגדולים ואביו לא הצליחו להגיע אליהם, ככה הגיע ממש עד הציון עצמו. אבא סמך עליו שיתקדם לבד ויחזור בעוד כמה דקות להפגש איתם במקום שקבעו. יוסי הזדרז, שאבא לא ידאג. בדיוק כשמצא את אבא לוי ושלום במקום המרוחק קצת מן ההמולה, צלצל הפלאפון של אבא ועל

הקו היה שמוליק, בן דודו האהוב מפרומוסקה. יוסי סיפר לו בהתלהבות על החוויה המיוחדת בה הוא נמצא, ושלח לו תמונות וסרטונים כדי שיחווה מקרוב. "מחר אנחנו עורכים תהלוכה גדולה לילדי היישוב בו אנחנו בשליחות" סיפר יוסי, "אני אשלח לך תמונות..."

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

אין שומעים מוזיקה מכלי נגינה בספירת העומר. כמו כן, יש להמנע משמיעת מוזיקה מוקלטת. שמיעת מוזיקה שאינה מעוררת לריקוד ושמחה, כניגוני דבקות והתעוררות אינה אסורה בימים אלו. כמו כן, שמיעת מוזיקה להפגת בדידות, עצבות וכו' מותרת, אלא שיש להתאמץ שתהיה מוזיקה זו מסוג המנגינות המותרות.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

רבקה גבירץ - גרמניה
לוי סגל - אוקריינה
דבורה שירה הלפרין - בולגריה
מושקא בוטמן - קומבודיה

נושא / נושאים

צריכים להתעקש

מה לומדים מפסח שני?

שלא הצטוו עליה, עד שהתעקשו וביקשו פתרון מהקדוש ברוך הוא.

והקדוש ברוך הוא אכן שעה לבקשתכם, ובעקבות זה תיקן עבורם את פסח שני שיתקיים חודש אחד בדיוק אחרי פסח ראשון שבו יוכלו הם להשלים ולהקריב את הפסח. מאז נקבע חג זה לדורות, ורבותינו נשיאנו כבר אמרו עליו את הפתגם החסידי המפורסם ש"ניטא קיין פארפאלן" - אין דבר אבוד ותמיד ניתן לתקן.

למרות שלא התבקשת

מסיפור זה של פסח שני, ובעיקר מן העובדה שחרף זאת שאותה קבוצה כלל לא נצטוותה על הקרבת הפסח ובכל זאת התעקשה לקיימו - ישנה הוראה מיוחדת ויסודית עבור כל יהודי בכל מקום ובכל זמן, בדיוק כמו כל שאר סיפורי התורה שהם מלשון הוראה, וכפי ששגור היה על לשונו של רבינו - "תורת חיים - הוראה בחיים".

אם ניקח את חייו של בן אנוש, לאו דווקא יהודי חסידי ששומר תורה ומצוות אלא אפילו כל בן אדם - אפשר לחלק את מטלות חייו ואת מה שעושה בהם לשניים: מה שחייבים ומה שלא. יש דברים שכולם חייבים לעשות וזה כלל לא משנה. הן אם כללי החברה דורשים זאת, הן אם המשפחה מחייבת זאת, כל מיני אילוצים מהסביבה ומתנאי המקום והזמן לעשות משהו מסוים.

פסח שני, שאותו מציינים אנו מדי שנה בט"ו באייר - חודש בדיוק אחרי פסח ראשון, יש בו משהו ייחודי שאין אנו מוצאים כדוגמתו בתאריכים וחגים אחרים. בעוד שאת שאר החגים והמועדים צווה הקדוש ברוך הוא, או רבותינו זיכרונם לברכה, את בני ישראל לציין ולחגוג - הרי שפסח שני לא ניתן עליו כל ציווי מלמעלה.

מה בעצם קרה שם, שבגינו נקבע החג הזה של פסח שני לדורות?

קבוצה מבני ישראל שהתעסקה בקבורה, על פי ציווי הקדוש ברוך הוא, לא יכולה הייתה לאכול את קרבן הפסח במועדו משום שבאותם הימים הם היו 'טמאי מת', שאסורים בהקרבת הפסח. צריך להדגיש ולהבהיר בצורה ברורה: מצד הדין הם היו פטורים, זה לא שוויתרו להם או שהם קיבלו אישור חד פעמי לא לקיים את הפסח. ממש לא. זה היה לכתחילה שבלכתחילה שהם פטורים. כמו שאף אחד לא ביקש ממכם לאכול תפוח בדבש בליל פסח, כך בדיוק לא הצטוו הם להקריב את הפסח בליל פסח ראשון. הם היו פטורים.

אבל להם זה לא הספיק. הם התעקשו. טענו בפני הקדוש ברוך הוא, אמת אמנם שמצד הדין אנו פטורים ואין עלינו כל חיוב או ציווי לעשות זאת, אולם עדיין "למה נגרע?" מדוע שבפועל נהיה אנחנו שונים ולא נזכה לקיים את הפסח. כל כך בער להם לזכות גם בקיום המצווה למרות

מקטן שבקטנים עד לגדול שבגדולים

ועניין זה הנלמד מפסח שני, שגם הדברים שבמבט חיצוני לא נראים שייכים אלו - צריכים אנו להתעקש עליהם, שייך לכל סוגי המעמדות, מהגדול שבגדולים ועד לקטן שהקטנים. היהודי הפשוט שמרגיש 'קטן' יכול לומר לעצמו לפעמים, על הדבר הזה אני יכול לוותר, הדבר ההוא פחות נוגע לי, ומי אני בכלל שאתעקש על ביאת משיח? באה ההוראה פסח שני ומלמדת אותנו להתעקש גם אל אלו.

ואותו הדבר אצל היהודים שמרגישים חשובים והאנשים הגדולים באמת. לפעמים יש דברים שהם מרגישים לגביהם כ'זוטות', אנחנו הרי במעמד ומצב אחר, יותר גבוהים מזה. מה לנו כי נתעקש גם על הדברים הקטנים והשוליים האלה לכאורה. בא פסח שני ומלמד גם אותם לעשות הכול אבל הכול.

גם בנוגע לדבר הכי עיקרי שאנו מחכים לו זה כמעט אלפים שנות גלות - יכולים אנו ללמוד מפסח שני. להתעקש עוד ועוד עד שנקבל את משיח צדקנו ובניית בית המקדש השלישי. לדעת שכלום לא אבוד וגם אם עברו כך וכך שנים מאז גימל תמוז והחושך הולך ונהיה סמיך יותר, וקשה יותר - בסופו של דבר גם הבקשה הזו תתמלא והקב"ה ישלח לנו את הרבי בחזרה בביאת משיח צדקנו אמון.

ואם להשליך מכאן כדוגמה פרקטית לחייל בצבאות השם - הכוונה לדברים הפשוטים והרגילים שכל אחד חייב לעשות מידי יום, אם זה לקום בבוקר בשעה מוקדמת, ללכת לחיידר וללמוד. להתפלל מתוך הסידור שלוש פעמים ביום ועוד. כל אלה במסגרת הדברים המחייבים והפשוטים שכלל לא שאלו אותנו אם אנחנו מעוניינים או יכולים - אלא פשוט חייבים לבצע אותם כי ככה זה.

אבל יש דברים שלא חייבים. דברים שאף אחד לא ביקש מאתנו לעשות, ודברים שאם לא נעשה אותם אף אחד לא יעיר לנו או יתבע מאתנו מדוע אנחנו לא עושים אותם. לא צריכים לפרט דוגמאות רבות, כאלה יש רבים מספור וכל אחד נתקל בהם מידי יום ואפילו כמה פעמים ביום. זה יכול להיות, סתם בשביל הדוגמה, ששמענו על מישהו שאנחנו לא מכירים שנמצא באיזו צרה ואנחנו חושבים על דרך לעזור לו. זו דוגמה קיצונית אבל גם בתוך הבית פנימה יש אין ספור דברים טובים וחשובים שאנו יכולים לעשות למרות ש"לא ביקשו מאתנו לעשות רותם".

זו איפה אם כן ההוראה מפסח שני. לעשות גם את אותם דברים שכלל אנחנו לא חייבים לעשות ושאף אחד לא יתעצבן עלינו באם לא נעשה אותם. בדיוק כמו אותה קבוצה של יהודים טמאי מת שכלל לא התחייבו בהקרבת הפסח ובכל זאת התעקשו וביקשו הזדמנות גם הם לקיים את המצווה.

שאלות לשליח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחичם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM